

MINISTERUL ECONOMIEI SI FINANTELOR
AGENTIA NATIONALA de ADMINISTRARE FISCALA
Directia generala de solutionare a contestatiilor

DECIZIA NR. 73/04.03.2008
privind solutionarea contestatiei formulate de

“AR”

Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala, a fost sesizata prin adresa nr. .../24.01.2008, inregistrata la Agentia Nationala de Administrare Fiscala sub nr./28.01.2008, cu privire la contestatia formulata de “AR”.

Contestatia a fost formulata impotriva deciziei de impunere nr. .../19.12.2007 emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr. .../17.12.2007, prin care s-a stabilit suma totala de ... **RON** reprezentand venituri din concesiuni si inchirieri si majorari de intarziere aferente.

Contestatia a fost depusa la Directia generala de administrare a marilor contribuabili, la data de 17.01.2008, asa cum reiese din stampila registraturii, in termenul prevăzut de art. 207 (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, fata de data de 20.12.2007, data comunicarii deciziei de impunere nr. .../19.12.2007 conform stampilei aplicata pe adresa de inaintare.

I. Prin contestatia formulata, “AR” invoca in sustinerea cauzei urmatoarele argumente:

Prin contestatia formulata impotriva deciziei de impunere nr. .../19.12.2007 emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr./17.12.2007, "AR" prezinta modul de organizare si functionare din perioada supusa inspectiei fiscale.

In perioada 01.08.2001 - 19.09.2002, conform H.G. nr. 981/1998, contestatoarea a avut statut de companie nationala, societate comerciala pe actiuni cu capital integral de stat, functionand pe baza de gestiune economica si autonomie financiara.

In perioada 20.09.2002 - 30.09.2004, contestatoarea a functionat ca regie autonoma in baza O.U.G. nr. 107/2002 si H.G. nr. 264/2004.

In concluzie "AR" arata ca in ambele perioade a reprezentat *“unica entitate desemnata prin actele normative citate sa aplice strategia si politica nationala in domeniul gospodaririi resurselor de apa”, ca “patrimoniul sau a fost/este compus din dreptul exclusiv de administrare a unor bunuri din domeniul public al statului si din patrimoniul propriu”* si

ca a fost imputernicită *“sa posede, sa foloseasca si sa dispuna in mod autonom de bunurile pe care le are in patrimoniul si de uzufructul acestora, dupa caz, in vederea realizarii scopului pentru care a fost constituita”*.

De asemenea, contestatoarea sustine ca *“serviciile de gospodariere a apelor au fost determinate prin acte normative”* si ca *“veniturile obtinute din prestarea serviciilor de gospodariere a apelor au fost incluse in bugetele de venituri si cheltuieli aprobate de Guvern si au fost folosite pentru realizarea obiectivului de activitate”*.

Referitor la contractele incheiate cu diversi beneficiari, contestatoarea sustine ca *“ar fi fost util sa fie aplicate regulile consacrate in sistemul nostru de drept si, in special, cea privind interpretarea dupa intentia comuna a partilor contractante si nu dupa sensul literal al termenilor”* si ca organul de inspectie fiscala nu a sesizat diferentele intre contractele de inchiriere si cele de prestari servicii, acestea fiind *“evidente si amplu comentate in doctrina si jurisprudenta”*.

In acest sens, "AR" arata ca in cazul Directiei ... Dobrogea - Litoral, pentru contractele de inchiriere si pentru contractele de prestari servicii de gospodariere a apelor, organul de inspectie fiscala a aplicat acelasi tratament, respectiv a considerat toate contractele ca fiind de inchiriere.

Astfel, contestatoarea sustine ca in cazul contractelor de prestari servicii, prestatorul "AR" are *“o serie de obligatii tinand de intretinerea apelor, cum ar fi mentinerea debitelor, igienizarea apelor, etc.”* pentru care *“beneficiarul care exploata bunul platea suma prevazuta in contractul respectiv”*.

Cu privire la aceste contracte de prestari servicii, contestatoarea sustine ca organul de inspectie fiscala a apreciat *“in mod total tendentios”* ca trebuiau prezentate in sustinere situatii de lucrari, procese verbale de receptie, etc., intrucat temeiul de drept invocat, respectiv H.G. nr. 44/2004, *“a intrat in vigoare la sfarsitul perioadei controlate, neexistand pe parcursul derularii contractelor”*.

De asemenea, "AR" arata ca *“prevederile art. 16 din Legea nr. 213/1998 sunt aplicate altfel decat in litera si spiritul legii”* in sensul ca pana la aparitia O.U.G. nr. 19/2006 si H.G. nr. 241/2006, deci pe perioada controlata, veniturile obtinute din contractele de prestari servicii au fost *“incluse in bugetul companiei nationale/regiei autonome, conform hotararilor Guvernului de aprobare a acestor bugete de venituri si cheltuieli”*.

De asemenea, contestatoarea considera ca fiind nemotivata hotararea organului de inspectie fiscala *“ca intreaga suma sa devina venit al bugetului de stat, nesocotind astfel tocmai prevederile legale invocate in decizia de impunere si raportul de inspectie fiscala”*.

In concluzie, "AR" arata ca organele de inspectie fiscala *“au nesocotit natura juridica a contractelor incheiate, calificand toate*

contractele ca si contracte de inchiriere a bunurilor din domeniul public al statului, inclusiv contractele de prestari servicii de gospodarie a apelor, incheiate conform reglementarilor in vigoare la acea data”, si ca nu au respectat prevederile art. 16 din Legea nr. 213/1998 “considerand totalitatea veniturilor aferente acestor contracte ca fiind datorate bugetului de stat” in conditiile in care “toate veniturile aferente acestor contracte au fost incluse in veniturile companiei/regiei autonome prin hotararile Guvernului de aprobare a bugetelor de venituri si cheltuieli”.

Totodata, contestatoarea precizeaza ca “prin decizia de impunere contestata practic se dispune o veritabila rectificare a bugetelor aprobate prin hotarare a Guvernului (acte administrative de autoritate bucurandu-se de prezumtia de legalitate) si, implicit, a situatiilor financiare, care excede, in opinia noastra, competentelor conferite organelor fiscale”.

Referitor la aplicabilitatea dispozitiilor art. 38 alin. 5 din Legea nr. 133/1999, contestatoarea arata ca “nu ii sunt aplicabile prevederile Legii nr. 133/1999” intrucat “prevederile art. 38 alin. 5 din Legea nr. 133/1999 au functionat ca o parghie de politica fiscala menita sa urgenteze vanzarea activelor care nu mai serveau activitatii societatilor comerciale, companiilor nationale sau regiilor autonome, ceea ce nu poate fi cazul “AR”, bunurile din patrimoniul propriu neputand fi instrainate.

De asemenea, contestatoarea arata ca si in acest caz “organele fiscale au aplicat acelasi tratament unor contracte cu natura juridica diferita: inchiriere de spatii locative, inchiriere canton, prestare de servicii cu utilajele din dotare” si ca “veniturile au fost incluse in bugetele aprobate prin hotarare a Guvernului”.

In aceste conditii, “AR” solicita anularea in totalitate a deciziei de impunere nr. .../19.12.2007 emisa in baza raportului de inspectie fiscala nr. .../17.12.2007.

II. Prin decizia de impunere nr. .../19.12.2007, organele de inspectie fiscala din cadrul Directiei generale ..., au stabilit debite suplimentare in baza urmatoarelor constatari din raportul de inspectie fiscala nr. .../17.12.2007:

Inspectia fiscala a fost efectuata de catre organele Directiei generale ..., in baza delegarii de competenta nr. .../26.07.2007, si ca urmare a Deciziei nr. .../2007 a Directiei generale de solutionare a contestatiilor.

Inspectia fiscala a vizat perioada 01.08.2001 - 30.09.2004 si a avut ca obiectiv verificarea modului de respectare a prevederilor Legii nr. 133/1999 privind stimularea intreprinzatorilor privati pentru infiintarea si dezvoltarea intreprinderilor mici si mijlocii, precum si ale Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publica si regimul juridic al acesteia.

"AR" functioneaza in baza O.U.G. nr. 107/2002 si a O.U.G. nr. 73/2005, administrand bunurile din domeniul public al statului de natura celor prevazute la art. 136 alin. 3 din Constitutia Romaniei republicata, bunurile proprietate publica prevazute de Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publica si regimul juridic al acesteia, precum si patrimoniul propriu stabilit pe baza situatiilor financiare existente la sfarsitul lunii anterioare datei inregistrarii ca institutie publica la organul fiscal competent.

"AR" este persoana juridica romana care functioneaza pe baza de gestiune si autonomie economica, in coordonarea autoritatii publice centrale din domeniul apelor, avand ca principal obiect de activitate gospodarirea resurselor de apa, captare, aductiune si tratarea apei.

Venituri incasate din inchirierea sau concesionarea bunurilor proprietate publica

Organul de inspectie fiscala arata ca prin O.U.G. nr. 107/2002 privind infiintarea Administratiei Nationale "AR", se stabileste ca aceasta administreaza bunurile din domeniul public al statului, de natura celor prevazute la art. 136 alin. 3 din Constitutia Romaniei republicata, bunurile proprietate publica prevazute de Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publica si regimul juridic al acesteia, precum si patrimoniul propriu.

Cu privire la Legea nr. 213/1998, organul de inspectie fiscala arata ca numai prin H.G. nr. 241/2006 privind aprobarea inchirierii plajei Marii Negre, proprietate publica a statului, aflata in administrarea "AR", si H.G. nr. 632/2007 privind aprobarea inchirierii unor bunuri, proprietate publica a statului, aflate in administrarea "AR", s-a stabilit ca "AR" au dreptul "*sa retina o cota-parte de 50% din sumele percepute din inchirierea acestor bunuri, iar diferenta de 50% se face venit la bugetul de stat*".

In aceste conditii, organul de inspectie fiscala a stabilit ca pentru perioada verificata, anterioara aparitiei H.G. nr. 241/2006 si H.G. nr. 632/2007, contestatoarei nu ii sunt aplicabile prevederile alin. 2 al art. 16 din Legea nr. 213/1998, "*rezultand obligativitatea virarii acestor venituri in intregime la bugetul de stat*" conform alin. 1 al aceluiasi articol.

In sustinere, organul de inspectie fiscala arata ca din nota de fundamentare intocmita de "AR" in vederea promovarii celor doua hotarari de Guvern rezulta faptul ca aceasta "*recunoaste necesitatea aparitiei unei reglementari legale in vederea retinerii din veniturile incasate din inchirierea bunurilor aflate in patrimoniul public al statului a unei cote de pana la 50% pentru acoperirea costurilor cu intretinerea acestora*".

Organul de inspectie fiscala arata ca desi unele contracte in baza carora contestatoarea a inregistrat venituri sunt intitulate contracte

de prestari servicii, "in cuprinsul lor se regasesc elementele certe ale unui contract de inchiriere ...prestarea efectiva a serviciilor neputand fi justificata ... conform punctului 48 din H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal".

Venituri realizate in baza contractelor de concesiune, inchiriere sau asociere in participatiune pentru activele, utilajele sau spatiile apartinand societatiilor comerciale sau companiilor la care statul este actionar majoritar

Organul de inspectie fiscala a constatat ca "Directiile au dat spre folosinta o serie de spatii comerciale, terenuri apartinand patrimoniului privat al statului catre societati comerciale considerate intreprinderi mici si mijlocii conform Legii nr. 133/1999".

In aceste conditii, organul de inspectie fiscala a stabilit ca, in conformitate cu art. 38 alin. 5 din Legea nr. 133/1999, veniturile astfel obtinute se impoziteaza cu 90%.

La discutia finala purtata cu contribuabilul, organul de inspectie fiscala a solicitat cu adresa nr. .../07.12.2007 ca "AR" "sa dovedeasca faptul ca societatile comerciale cu care a avut relatii contractuale in perioada august 2001 - septembrie 2004 nu se incadreaza in categoria mici si mijlocii, asa cum este prevazut in Legea nr. 133/1999 (acte care dovedesc numarul de personal, cifra de afaceri, actionariatul sau asociatii societatii)".

Contestatoarea nu a prezentat documentele solicitate nici organului de inspectie fiscala si nici pe parcursul solutionarii contestatiei.

III. Luand in considerare constatarile organului de inspectie fiscala, motivele invocate de contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei, precum si actele normative invocate, se retin urmatoarele:

Verificarea a vizat perioada 01.08.2001 - 30.09.2004.

1. Referitor la veniturile in suma de ... lei, Ministerul Economiei si Finantelor - Agentia Nationala de Administrare Fiscala, prin Directia generala de solutionare a contestatiilor, este investit sa se pronunte daca acestea sunt cuvenite bugetului de stat in totalitate, in conditiile in care provin din inchirierea bunurilor aflate in patrimoniul public al statului.

In fapt, "AR", in conformitate cu O.U.G. nr. 107/2002 privind infiintarea "AR", administreaza bunurile din domeniul public al statului de natura celor prevazute la art. 136 alin. 3 din Constitutia Romaniei republicata, bunurile proprietate publica prevazute de Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publica si regimul juridic al acesteia, precum si patrimoniul propriu.

In perioada supusa verificarii, "AR" a incheiat o serie de contracte de inchiriere, de prestari servicii de gospodarire a apelor, de prestari servicii cu mijloace de mecanizare, de abonament sau privind asigurarea folosirii potentialului piscicol al lacurilor de acumulare, veniturile astfel obtinute fiind in intregime retinute de contestatoare.

In drept, Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, la art. 12, precizeaza urmatoarele:

“(1) Bunurile din domeniul public pot fi date, după caz, în administrarea regiilor autonome, a prefecturilor, a autorităților administrației publice centrale și locale, a altor instituții publice de interes național, județean sau local. [...]

(3) Titularul dreptului de administrare poate să posedă, să folosească bunul și să dispună de acesta, în condițiile actului prin care i-a fost dat bunul în administrare”.

La art. 16 din acelasi act normativ, se fac urmatoarele precizari:

“(1) Sumele încasate din închirierea sau din concesionarea bunurilor proprietate publică se fac, după caz, venit la bugetul de stat sau la bugetele locale.

(2) În cazul în care contractul de închiriere se încheie de către titularul dreptului de administrare, acesta are dreptul să încaseze din chirie o cotă-parte între 20 - 50%, stabilită, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local prin care s-a aprobat închirierea”.

Asadar, in conformitate cu textele de lege sus citate, "AR" administreaza bunuri din domeniul public pe care, in virtutea dreptului sau de a le posedă, folosi si dispune, le-a inchiriat sau le-a concesionat.

Asupra destinatiei acestor venituri, in perioada supusa verificarii, respectiv 01.08.2001 - 30.09.2004, legiuitorul dispune ca *“sumele încasate din închirierea sau din concesionarea bunurilor proprietate publică se fac, după caz, venit la bugetul de stat sau la bugetele locale”*, iar din veniturile rezultate in cazul in care *“contractul de închiriere se încheie de către titularul dreptului de administrare, acesta are dreptul să încaseze din chirie o cotă-parte între 20 - 50%”*.

Or, "AR" a retinut in totalitate veniturile rezultate din inchirierea bunurilor din domeniul public pe care le detine in administrare, fara a respecta prevederile legale sus invocate.

Referitor la sustinerea contestatoarei potrivit careia organele de inspectie fiscala *“au nesocotit natura juridica a contractelor incheiate, calificand toate contractele ca si contracte de inchiriere a bunurilor din domeniul public al statului, inclusiv contractele de prestari servicii de gospodarire a apelor, incheiate conform reglementarilor in vigoare la acea data”*, aceasta nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei intrucat din analiza documentelor existente la dosarul cauzei

a rezultat ca si in cazul contractelor intitulate ca fiind de prestari servicii, obiectul acestora consta de fapt intr-o inchiriere.

Astfel, "contractul pentru prestari de servicii de gospodarire a apelor" are ca obiect "... *prestari servicii privind inchiriere foraj de observatii*", iar valoarea contractului consta in "tariful serviciului de inchiriere a forajului de observatie".

In cazul altor "contracte de prestari servicii" obiectul acestora consta in fapt in inchirierea unor mijloace de mecanizare, utilaje, mijloace de transport si deserventii acestora, iar "contractele abonament" au ca obiect "*serviciul de asigurare a folosirii potentialului piscicol*" sau "*inchirierea unui spatiu in suprafata de ...*".

In cazul "contractelor de prestare a serviciului de asigurare a potentialului piscicol al ...", obiectul contractului consta in "serviciul de asigurare a folosirii potentialului piscicol al ..." iar prestatorul - "AR" are ca obligatii asumate prin contract predarea "obiectului contractului in starea actuala numai in scopul prestarii serviciului de asigurare a folosirii potentialului piscicol sau pescuit sportiv" si avertizarea "beneficiarului asupra poluarii accidentale, inundatiilor sau restrictiilor in caz de forta majora".

Fata de cele prezentate anterior se retine ca organul de inspectie fiscala a analizat in mod corect contractele incheiate de "AR" stabilind natura acestora in functie de obligatiile asumate de contestatoare, obligatii care, asa cum s-a aratat mai sus, nu pot fi asimilate cu notiunea de "prestare de servicii" care presupune o forma de munca prestata în folosul sau în interesul cuiva.

In aceste conditii, trimiterea contestatoarei la o interpretare a contractelor "*dupa intentia comuna a partilor contractante si nu dupa sensul literal al termenilor*" nu se justifica, intrucat tocmai organul de inspectie fiscala a fost cel care a analizat contractele in cauza nu dupa titulatura acestora ci dupa "*intentia comuna a partilor contractante*" exprimata prin obiectul contractului si obligatiile asumate de prestator.

Dealtfel, prin contestatia formulata, "AR" accepta implicit ca o parte din contracte sunt contracte de inchiriere, dar nu motiveaza faptul pentru care cel puțin pentru aceste contracte recunoscute ca fiind de inchiriere nu a aplicat prevederile legale, respectiv art. 16 din Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, retinand in totalitate veniturile rezultate din inchirierea bunurilor din domeniul public pe care le detine in administrare.

In ceea ce priveste sustinerea contestatoarei potrivit careia nu au fost respectate prevederile art. 16 din Legea nr. 213/1998 intrucat s-a considerat "*totalitatea veniturilor aferente acestor contracte ca fiind datorate bugetului de stat*", aceasta nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei deoarece pana la data aparitiei H.G. nr. 241/2006 privind aprobarea închirierii plajei Mării Negre, proprietate publică a statului, aflată în administrarea "AR", alin. 2 al art. 16 din

Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, nu a putut fi aplicat neexistând acte normative care să precizeze de ce cota din veniturile rezultate din închirierea bunurilor din domeniul public pe care le detine în administrare beneficiaza "AR".

În aceste condiții, în perioada supusă verificării, respectiv 01.08.2001 - 30.09.2004, se aplică alin. 1 al art. 16 din Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, potrivit căruia *“Sumele încasate din închirierea sau din concesionarea bunurilor proprietate publică se fac, după caz, venit la bugetul de stat sau la bugetele locale”*.

Dealtfel, potrivit prevederilor legale aplicabile în speta, destinația generală a sumelor încasate din închirierea sau din concesionarea bunurilor proprietate publică este bugetul de stat, excepțiile privind cuantumul acestui venit virat la buget fiind stabilite prin acte normative.

În ceea ce privește competența organului fiscal de a *“dispune o veritabilă rectificare a bugetelor ... și, implicit, a situațiilor financiare”* invocată de "AR" în contestație, se reține că O.G. nr. 70/1997 privind controlul fiscal, așa cum a fost modificată prin O.G. nr. 62/2002, la art. 6 lit. k) precizează că în exercitarea atribuțiilor ce le revin organele de control fiscal au dreptul *“să dispună corectarea în contabilitate a eventualelor erori constatate după aprobarea și depunerea situațiilor financiare anuale, în anul în care au fost constatate”*, iar conform art. 105 (9) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, *“Contribuabilul are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organele de inspecție fiscală”*.

Referitor la susținerea contestației potrivit căreia organul de inspecție fiscală a solicitat în mod *“total tendentios ... situații de lucrări, procese verbale de recepție, etc.”* invocând prevederile H.G. nr. 44/2004 care a *“intrat în vigoare la sfârșitul perioadei controlate, neexistând pe parcursul derulării contractelor”*, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât anterior publicării H.G. nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, respectiv în data de 6 februarie 2004, au fost aplicabile prevederile H.G. nr. 859/2002 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind metodologia de calcul al impozitului pe profit, care, la punctul 9.14. precizează următoarele:

“Nu intră sub incidența art. 9 alin. (7) lit. s) din lege serviciile cu caracter ocazional prestate de persoane fizice și juridice, care se referă la întreținerea și repararea activelor, servicii poștale, de comunicații și de multiplicare. În baza acestor prevederi este necesar ca serviciile să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract scris care să cuprindă date referitoare la prestatori, termene de

execuție, precizarea serviciilor prestate, precum și a tarifelor percepute, respectiv valoarea totală a contractului, iar defalcarea cheltuielilor de această natură să se facă pe întreaga durată de desfășurare a contractului sau pe durata realizării obiectului contractului.

Verificarea prestației se realizează prin analiza documentelor justificative care atestă efectuarea serviciilor - situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare”.

Asadar, pe toata perioada verificata legiuitorul impunea ca realitatea prestarii serviciilor sa fie probata cu documente de natura celor mentionate mai sus.

Fata de cele retinute anterior, contestatia formulata de "AR" va fi respinsa ca neintemeiata pentru suma de ... lei reprezentand venituri rezultate din inchirierea bunurilor din domeniul public pe care le detine in administrare.

De asemenea, avand in vedere principiul de drept conform caruia accesoriul urmeaza principalul, contestatia va fi respinsa si pentru majorarile de intarziere in suma de ... lei si penalitatile in suma de lei.

2. Referitor la suma de ... lei reprezentand impozit pe veniturile din inchirierea patrimoniului privat, Ministerul Economiei si Finantelor - Agentia Nationala de Administrare Fiscala, prin Directia generala de solutionare a contestatiilor, este investit sa se pronunte daca "AR" datoreaza acest impozit, in conditiile in care contestatoarea a inchiriat active.

In fapt, organul de inspectie fiscala a stabilit ca "AR" datoreaza impozit de 90% asupra veniturilor realizate din inchirierea unor active sau terenuri, asa cum prevede art. 38 (5) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Contestatoarea sustine ca nu ii sunt aplicabile aceste prevederi legale intrucat “obiectul de activitate si dispozitiile imperative ale actelor normative” nu ii permit sa instraineze activele.

In drept, art. 38 (5) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, precizeaza urmatoarele:

“(5) Veniturile realizate în baza contractelor de concesiune, închiriere sau asociere în participațiune pentru activele sau spațiile aparținând societăților comerciale sau companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome se impozitează cu 90%” .

Conform textului de lege sus invocat, aferent veniturilor realizate din inchirierea activelor sau spatiilor detinute in proprietate, "AR" datoreaza un impozit in cota de 90%.

Asadar, legiuitorul stabileste ca societatile comerciale, companiile nationale si regiile autonome datoreaza acest impozit numai pentru veniturile obtinute din inchirierea bunurilor detinute in proprietate privata si nu a celor din domeniul public al statului detinute in administrare.

Cu privire la regimul juridic al celor doua tipuri de proprietate, Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, precizeaza urmatoarele:

"ART. 3

(1) Domeniul public este alcătuit din bunurile prevăzute la art. 135 alin. (4) din Constituție, din cele stabilite în anexa care face parte integrantă din prezenta lege și din orice alte bunuri care, potrivit legii sau prin natura lor, sunt de uz sau de interes public și sunt dobândite de stat sau de unitățile administrativ-teritoriale prin modurile prevăzute de lege.

ART. 4

Domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale este alcătuit din bunuri aflate în proprietatea lor și care nu fac parte din domeniul public. Asupra acestor bunuri statul sau unitățile administrativ-teritoriale au drept de proprietate privată.

ART. 5

(1) Regimul juridic al dreptului de proprietate publică este reglementat de prezenta lege, dacă prin legi organice speciale nu se dispune altfel.

(2) Dreptul de proprietate privată al statului sau al unităților administrativ-teritoriale asupra bunurilor din domeniul privat este supus regimului juridic de drept comun, dacă legea nu dispune altfel".

Constitutia Romaniei, la art. 135, precizeaza urmatoarele:

"ART. 135

Proprietatea [...]

(4) Bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(5) Bunurile proprietate publică sînt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate".

Asadar, in timp ce bunurile proprietate publica "nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii" asa cum se precizeaza la art. 11 (1) lit. a)

din Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, bunurile proprietate privata sunt supuse “regimului juridic de drept comun”, acestea putand fi instrainate.

Cu alte cuvinte, "AR" poate sa instraineze bunuri proprietate privata, fapt consemnat de altfel si in H.G. nr. 981/1998 privind înființarea "AR" - S.A. in care, la art. 7 pct. 40 din Anexa 2, se precizeaza ca facand parte din obiectul de activitate “vânzarea, darea în locație și închirierea de spații, terenuri și bunuri ale "AR" - S.A. unor persoane fizice sau juridice, în condițiile legii”.

In concluzie, se retine ca in conformitate cu prevederile legale sus invocate, contestatoarei ii sunt aplicabile prevederile Legii nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, in sensul ca bunurile proprietate privata pot fi instrainate prin vanzare.

In ceea ce priveste trimiterea la “o hotarare a instantelor de judecata pronuntata irevocabil intr-o speta in care un chirias a solicitat obligarea la a incheia un contract de vanzare cumparare in baza Legii nr. 133/1999”, se retine, pe de o parte, ca aceasta hotarare vizeaza un contract de inchiriere incheiat in temeiul Legii nr. 346/2004 privind stimularea infiintarii si dezvoltarii intreprinderilor mici și mijlocii, iar pe de alta parte, ca instanta s-a pronuntat in baza hotararii Consiliului de administratie al “AR”, care potrivit Legii nr. 346/2004 este indreptatit sa adopte hotarari asupra activelor disponibilizate.

Cu privire la sustinerea potrivit careia organul de inspectie fiscala a “aplicat acelasi tratament unor contracte cu natura juridica diferita”, aceasta nu poate fi retinuta intrucat, asa cum s-a consemnat la punctul 1. din prezenta decizie, contractele au fost incadrate avand in vedere obiectul si obligatiile asumate de parti, indiferent de titulatura acestora, contestatoarea neprezentand alte documente care sa infirme constatările organului de inspectie fiscala.

Fata de cele retinute anterior, contestatia formulata de "AR" va fi respinsa ca neintemeiata pentru suma de ... lei reprezentand impozit pe veniturile realizate din inchirierea patrimoniului privat.

De asemenea, avand in vedere principiul de drept conform caruia accesoriul urmeaza principalul, contestatia va fi respinsa si pentru majorarile de intarziere in suma de ... lei si penalitatile in suma de ... lei.

Pentru considerentele aratate in continutul deciziei si in temeiul art. 3, art. 4, art. 5, art. 12, art. 16 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. k) din O.G. nr. 62/2002, pct. 9.14 din H.G. nr. 859/2002, art. 38(5) din Legea nr. 133/1999, art. 7 pct. 40 din H.G. nr. 981/1998, art. 135 din Constitutia Romaniei, art. 105(9), art. 209, art. 216 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, se

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulate de "AR" pentru suma totala de ... **RON** reprezentand:

- ... lei - venituri rezultate din inchirierea bunurilor din domeniul public;
- ... lei - majorari de intarziere;
- ... lei - penalitati de intarziere;
- ... lei - impozit pe veniturile realizate din inchirierea patrimoniului privat;
- ... lei - majorari de intarziere;
- ... lei - penalitati de intarziere.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel, in termen de 6 luni de la comunicare.